Αν, η τελευταίως, δοκιμαζόμενη μνήμη μου δεν λανθάνει, πρέπει να έχει περάσει μια πενταετία, από τότε που ένα τακίμι από τρακτερωτά 15άρια, κάποιου αυτοκινήτου προδιαγραφώ ν WRC, άφηνε το αποτύπωμά τους πάνω σε Ελληνικά χώ ματα.



Έτσι η έλευση του παγκόσμιου πρωταθλητή S. Ogier, με την ομάδα της M-Sport στην Ελλάδα, δια δοκιμές εξέλιξης, εν όψει του ράλυ, της Μαρμαρίδας είναι ταυτόχρονα ευχάριστο όσο και περίεργο περιστατικό. Ευχάριστο διότι μας ήρθε η ομάδα, περίεργο, διότι η γειτων χώρα έχει αγώνα, εμείς όχι, μολοντούτο η M-Sport και ο εστεμμένος, ήρθε εδώ για δοκιμές.

Το 2013, ήταν η τελευταία φορά που το ράλυ Ακρόπολις συμπεριελήφθη στο καλεντάρι του παγκοσμίου πρωταθλήματος. Ήταν επίσης, η τελευταία φορά που οι Έλληνες είδαν στον τόπο τους τα οχήματα, τις ομάδες και τα πληρώματα του κορυφαίου θεσμού.

Η πτωτική πορεία ολόκληρης της χώρας, είχε ήδη αρχίσει, μοιραία, να συμπαρασείρει οτιδήποτε έπλεε πάνω της. Καταβάλλοντας το τίμημα των βαρέων σφαλμάτων της, η Λέσχη έπερνε μαζί της στο βυθό και το Δ.Ρ.Α. Από την μεριά της, η διάδοχος αρχή του σπορ, έκαμε κάθε δυνατή προσπάθεια να διασώσει κατ' αρχάς τον αγώνα και ακολούθως να ονειρεύεται ότι μπορεί να τον επαναφέρει στο πιο ψηλό ράφι. Το πρώτο το πετυχαίνει, το δεύτερο αν και στα όρια του ακατόρθωτου, το προσπαθεί.

Όλα αυτά, την ώρα που υπάρχουν αρκετές υποψηφιότητες για νέες εισόδους στο καλεντάρι από χώρες με ισχυρή οικονομία, που δεν τελούν υπό κηδεμονία, ή έστω διαθέτουν εθνικό νόμισμα, ή τέλος με αυτοκινητοπαραγωγή για να κλείσουμε το συγκεκριμένο θέμα.



Το παγκόσμιο πρωτάθλημα ράλυ είναι ένας πανίσχυρος οικονομικά θεσμός, δεν διέπετε από κανενός είδους συναισθηματισμό, η παράδοση του έχει φθαρεί υπό το βάρος της επιχειρηματικότητας και η νοσταλγία για το παρελθόν σβήνει από τη δύναμη του χρήματος. Ότι, περίπου, συμβαίνει παντού.

Τα γράφω όλα τούτα, για να επισημάνω ακόμα μια φορά, ότι μικρή σημασία έχει πια η επαναφορά του Δ.Ρ.Α. στους κόλπους του παγκοσμίου. Διότι τα «παλιά καλά» Ακρόπολις δεν έχουν τίποτα κοινό με την σημερινή μορφή των ράλυ. Θα κάνει όμως διαφορά στο πρεστίζ της Ο.Μ.Α.Ε., σε όσους θα διεκδικήσουν και θα πάρουν ένα τμήμα του προϋπολογισμού του, στο κύρος της χώρας στο διεθνές στερέωμα του μότοσπορ, ενώ θα καταδείξει έτι περαιτέρω τον αρνητικό ρόλο της Λέσχης, τουλάχιστον, από το ’10 και εντεύθεν. Εννοώ ότι είναι μάχη και στοίχημα μαζί, για όσους το επιδιώκουν.



Ούτως εχόντων των πραγμάτων η άφιξη της ομάδας και του πρωταθλητή στην ιστορική διαδρομή των Καρρουτών ήταν κάτι ξεχωριστό. Όντας στην διεκδίκηση του 6ου συνεχόμενου τίτλου, με δυο διαφορετικές, μάλιστα, ομάδες γεγονός μοναδικό, έχει λόγους να είναι πιεσμένος. Μολοντούτο έδειξε ξεχωριστή υπομονή, εξαίρετο χαρακτήρα και τα καλύτερά του χαμόγελα στις επιθυμίες των παρισταμένων στο οροπέδιο της Γκιώνας.



Αυτά στο χώρο του service, διότι πάνω στα ρουμελιώτικα χώματα, έβγαλε το γνωστό του ταπεραμέντο, εκείνη τη φλόγα που ξεχωρίζει τους καλούς από τους άριστους. Ας σημειώσω δε, ότι σε προσωπικό επίπεδο μου έγινε αφόρητα συμπαθής όταν αναλύθηκε σε λυγμούς, την στιγμή που εξασφάλισε τον 5ο του τίτλο, ο οποίος ήταν και ο πρώτος με Ford. Το μπλε οβάλ, δεν υπάρχει αμφιβολία, αναζωογονήθηκε από το γαλανό, γαλάτικο βλέμμα του.



Διανύοντας την δεύτερη μόλις σεζόν με αυτή την γενιά των αυτοκινήτων WRC, που θα έκαναν τα τέρατα του group B, να ντρέπονται για τις επιδόσεις τους, ήταν η πρώτη φορά που αντικρύσαμε εκπρόσωπο τους στα Ελληνικά χώματα. Εντυπωσιακά, στην όψη, εντυπωσιακότερα στη δράση, μέσα στο Ελληνικό τοπίο, εκεί στα υψίπεδα της Γκιώνας πάνω από το Προσήλιο και τις Καρρούτες, όπου έχουν έχουν γραφτεί μερικά από τα λαμπρότερα σενάρια του παγκοσμίου πρωταθλήματος ράλυ.

Καλή συνέχεια σε όλους.